

HET GELUK VAN HET BOS

Patricia Koelle

Het geluk van het bos

Het licht in de bomen 2

Vertaald uit het Duits
door Sylvia Wevers

ocean

Het geluk van het bos is deel 2 van de serie *Het licht in de bomen*

Oorspronkelijke titel *Das Glück in den Wäldern*

© 2023 Patricia Koelle / S. Fischer Verlag GmbH

© 2025 Nederlandse vertaling Sylvia Wevers / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Omslagontwerp Villa Grafica

NUR 302

ISBN 9789046833339

ISBN 9789046833346 (e-book)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

*Voor iedereen die tijdens een wandeling door een bos
weleens onverwachts een geluksgevoel kreeg
of dit nog zal meemaken.*

*En voor de eigenzinnige bomen in het Spookbos van
Nienhagen, die onbeschermd op de steile kust alle
moeilijkheden trotseren, onverstoorbaar naar de hemel
groeien en in de zoute wind dansen.*

Franzi

Darß / Oostzee

Maart 2019

1

Wat was alles vol licht! De fijne nevel over de weilanden en de Bodden, de eerste tere blaadjes in de berken aan de rand van het bos... Na de vele regen van de afgelopen tijd was de wereld van de ene op de andere dag als betoverd. Onder de duindoornstruik, waaraan zachtjes kleurrijke theekopjes schommelden in de wind, staken steeds meer krokussen hun kelk op. Franzi stootte peinzend tegen een lichtgroen kopje met een patroon van vergeet-mij-nietjes om hem nog meer te laten bewegen.

Lentekleuren! Ze had er enorm naar verlangd en nu werden ze om haar heen weer werkelijkheid. De wind was eindelijk gedraaid. In plaats van de koude, felle noordenwind van de afgelopen weken kwam de wind nu uit het zuiden. Als een zachte, lauwe bries waaide hij rond de huizen en droeg hij vanuit de zee een geur van warmte, nieuw begin en bloesems door het bos naar de tuinen. En nu had ze zelfs een klein wonder ontdekt! Franzi had een tijdje voor de struik met de bungelende theekopjes gestaan en er tevrede naar gekeken, toen haar ineens was opgevallen dat in een van de kopjes helemaal bovenin een pimpelmees was begonnen een nestje te bouwen. Aan die mogelijkheid had ze nooit gedacht.

‘Goedemorgen! Het ziet er hier heel uitnodigend uit. Zou ik misschien...?’

Franzi schrok en legde de vreemdeling snel het zwijgen op door haar hand op te steken en de wijsvinger van haar andere hand op haar lippen te leggen. Ze wees indringend omhoog. Ze wilde absoluut niet dat het schuwe diertje gestoord zou worden.

Ze had de man niet zien aankomen doordat ze helemaal was

opgegaan in haar plotselinge lentestemming. Hij was vast een vakantiegast, want ze had hem hier nog nooit gezien. Hij keek licht geamuseerd en een beetje verlegen eerst naar haar en daarna omhoog. De verlegenheid maakte plaats voor een glimlach. Hij legde ook een vinger op zijn lippen en knikte. Franzi wenkte hem om de hoek van het huis.

‘Goedemorgen! Sorry, maar ik wilde niet dat we de pimpelmees zouden wegjagen. Wat wilde je zeggen? Wil je ontbijten?’

‘Ja, dat was inderdaad mijn spontane idee. Hella Fuchs heeft me onlangs je café aanbevolen. Ik moet je de groeten doen van haar. Ben je al open?’

‘Jazeker. Je kent Hella?’ vroeg Franzi geïnteresseerd. De oude dame woonde niet ver weg en Franzi was aan haar gehecht geraakt. Hella had haar al vaak goede raad gegeven, want zij was hier op Darß opgegroeid, terwijl Franzi zich nog niet zo lang geleden op het schiereiland had gevestigd.

‘Ik heb de vrijgekomen baan van verpleger bij haar overgenomen,’ legde hij uit. ‘Je weet vast wel dat mijn voorganger naar Canada is gegaan.’

‘O, wat fijn dat Hella iemand heeft gevonden. Waar heb je hiervoor gewerkt? Ben je al gewend hier?’

Hopelijk was hij aardig voor Hella en haar partner Quentin en ging hij behoedzaam met hen om.

Ze schatte hem een paar jaar ouder dan zichzelf, iets boven de veertig misschien. Hij had verrassend groene ogen. En die stonden nu weer geamuseerd.

‘Sorry dat ik zo nieuwsgierig ben,’ voegde ze er haastig aan toe. ‘Maar ik mag Hella heel graag en ze is nogal gebrekkig geworden.’ Ze stak haar hand naar hem uit. ‘Ik ben Franzi. Mijn partner Matteo en ik runnen samen het café.’

Zijn handdruk was stevig en warm. ‘Lian. Ik heb vroeger ook al eens aan zee gewoond. Toen was het de Noordzee. Nu vond ik dat de Oostzee aan de beurt is.’

‘Ik begrijp het. Ik heb ook op veel plekken gewerkt. Zo gaat dat als je in de horeca werkt. Nu hoop ik eindelijk te blijven. Maar ga

lekker zitten! Wil je liever binnen of buiten zitten? Het is nog wat fris, maar...'

'... buiten is het fijnst,' maakte hij de zin voor haar af en hij nam plaats aan een van de rustieke houten tafels. 'Absoluut buiten! De sfeer van je tuin is onweerstaanbaar. Waarom ben je uitgerekend hier een café begonnen?'

Franzi schoof de menukaart naar hem toe. 'We vinden het bos hier fijn,' zei ze. 'Ik ben opgegroeid in een bos. En over dit bos had ik ooit goede dingen gehoord. Maar dat is allebei al lang geleden.'

Ze plukte een paar verdorde primula's af terwijl hij las.

'Ik wil graag een broodje kaas en een broodje met ham en roerei,' besloot hij. 'En een kopje koffie, alsjeblieft.'

Franzi verdween achter de toonbank en begon de broodjes te beleggen. Haar gedachten dwaalden af. De ontdekking dat de pimpelmees een nest bouwde, en dat uitgerekend in een theekopje, maakte haar hele dag goed. Ze had die ochtend ontzettend veel moeite gehad om uit bed te komen. Dat was zo ongewoon voor haar dat ze er een beetje van geschrokken was. Maar toen ze had beseft wat de vogel daarboven aan het doen was, had ze zich ineens dolgelukkig gevoeld. De kopjesstruik was in elk geval een goed idee gebleken.

Toen Matteo en zij het huis hadden gehoord, moesten ze een overweldigende hoeveelheid werk verzetten op het volledig overwoekerde terrein. Ze waren ook nu nog lang niet klaar, maar het zag er al veel gezelliger uit.

Franzi had het toen niet over haar hart kunnen verkrijgen om de dode struik die zo knoestig was geworden gewoon af te zagen. In plaats daarvan had ze geleidelijk aan verschillende kopjes die waren aangeslagen of een barst hadden aan gekleurde linten in de hoge struik opgehangen. Ze waren haar persoonlijke vlag, die ze had gehesen. Zelfs beschadigde dingen zijn iets waard, liet ze ermee zien, en daarmee bedoelde ze niet alleen de kopjes. De kleurrijke accenten tegen de blauwe lucht vulden de kleine lege

ruimtes van haar verleden met vrolijkheid. Bovendien werkte het ook als een reclamebord voor het café, dat nu *Franzi's haven* heette.

Matteo had met volle overtuiging meegedaan, maar het was oorspronkelijk haar droom geweest.

De kopjes aan de struik trokken altijd de aandacht van de passerende vakantiegasten en ook van heel wat lokale bewoners. De mensen bleven staan en ontdekten dan de comfortabele, van europallets en dikke kussens gemaakte banken naast bloeiende struiken. Ze kwamen binnen voor een ontbijtje of een hapje te eten met een vriendelijk praatje erbij. Na een tijdje waren de stamgasten hun eigen aangeslagen kopjes mee gaan nemen en op gaan hangen. Uiteindelijk waren er zelfs theepotten bij gekomen.

Sinds Franzï bezig was in het café het oude servies te vervangen, waren er weer meer van haar eigen spullen in de struik gekomen. Aan elk item hingen herinneringen, dus het was zonde om ze weg te gooien. Maar ze was trots op het nieuwe servies. Het betekende dat het bergopwaarts ging met hun bedrijf. De nieuwe borden en kopjes, waarvoor ze complimenten kreeg van de klanten, waren gemaakt door haar vriendin Nele. Het servies had een patroon van boomsilhouetten dat er expressief en levendig uitzag en perfect paste bij het decor en het landschap. Nele was nog maar net begonnen met haar pottenbakkerij en probeerde veel dingen uit. Daardoor kon ze de items die niet perfect waren geworden voor een zeer gunstig vriendenprijsje aan Franzï verkopen.

Franzi vond het juist leuk dat ook bij het nieuwe servies elk kopje en elk bord een eigen karakter had doordat het een beetje scheef was of een vlek had. Ze waren onvolmaakt, net als de mensen aan wie ze ontbijt serveerde. En vooral net als zichzelf.

Het kopje waarin nu een pimpelmees broedde, had ze in het eerste bedrijf waar ze tijdens haar opleiding had gewerkt uit de afvalbak gered. Het was toen al aangeslagen, maar Franzï, die in die tijd de onervaren keukenhulp was geweest, had het kopje in

al die vermoeiende jaren gebruikt. Nu runde ze samen met Matteo hun eigen café. Soms kon ze het nog steeds niet geloven. Sinds kort boden ze zelfs een paar kleine maaltijden aan.

Toen ze even later met de bestelling aan Lians tafel kwam, zag ze dat haar gast blijkbaar heel secuur was, want hij was nog steeds de achterkant van de menukaart aan het bestuderen, waar een stukje over het café en het impressum stonden. Als hij zijn werk als verpleger net zo zorgvuldig deed, was Hella in goede handen.

‘Franzi T. Michelly en Matteo Martens,’ las hij voor. ‘Waar staat de T voor? O, dat ziet er heerlijk uit. Dank je wel!’

‘Voor Terra,’ beantwoordde ze zijn vraag verbaasd. Niemand had haar er ooit eerder naar gevraagd. De ‘T’ was belangrijk voor haar, haar persoonlijke geluksbrenger, maar ze had niet gedacht dat het iemand zou opvallen.

‘Terra? Aarde? Wat bijzonder. Wat is de achtergrond daarvan?’

‘Mijn oudere zus heet Luna. Maan dus,’ legde Franzi uit. ‘Mijn vader zei dat de maan en de aarde elkaar in evenwicht houden, en dat hij dat ook graag voor ons zou willen. Maar mijn moeder wilde dat ik een normale naam kreeg, omdat ze met Luna al aan hem had toegegeven. Vandaar Franzi. Franziska. Heb je ook broers of zussen?’

‘Nee.’ Hij legde de menukaart weg en schonk melk in zijn koffie. ‘En? Heeft het gewerkt? Met het evenwicht, bedoel ik?’

Franzi keek naar de grond. ‘Nee. Niet lang. Ik heb geen contact meer met mijn zus,’ zei ze zachtjes. ‘Al heel lang niet meer.’

Het was zo’n heerlijke ochtend geweest. En dan kwam er een onbekende langs die met een paar terloopse woorden exact haar tere plek raakte. De zon scheen nog steeds, maar plotseling leek het warme licht koel, als gele inkt.

Franzi had altijd gehoopt dat de ‘T’ haar zou aarden. Dat die ervoor zou zorgen dat ze haar evenwicht niet zou verliezen. Maar puur alleen de ‘T’ werkte helaas niet goed.

Hij keek gegeneerd. ‘Het spijt me! Mijn verdomde nieuwsgie-

righeid. Ik vind mensen gewoon interessant. Beroepsziekte. Soms vergeet ik dat het opdringerig kan overkomen.'

'Geef niet. Eet smakelijk.' Franzí klemde haastig het dienblad onder haar arm en wilde naar binnen gaan, maar de aarde, haar naamgenoot, leek plotseling op haar af te komen en ineens was er helemaal geen licht meer.

Toen het weer licht werd, kwam het van het zachte schijnsel van een van de gezellige lampen in het café. Met moeite realiseerde ze zich dat ze op een bank lag, met een kussen onder haar hoofd en haar voeten omhoog. Haar oog viel op het schip van houten planken met zeilen van karton dat ze enige tijd geleden met hulp van vrienden als decoratie aan de muur hadden bevestigd. Het schip leek een woeste vaart te hebben, want alles schommelde voordat de ruimte eindelijk tot rust kwam. Een kalme, warme hand nam Franzí's polsslag op en een vragende blik uit groene ogen ontmoette de hare. 'Zo, ben je er weer?'

Ze wilde rechtop gaan zitten, maar Lian schudde zijn hoofd.

'Blijf nog even liggen. Luister naar de expert. Ik ben verpleger, weet je nog? Je hebt ontbijt voor me gemaakt, daarom heb ik je opgeraapt. Geen probleem.' Hij glimlachte ontspannen.

Franzi probeerde haar gedachten op een rijtje te zetten. 'Ben ik flauwgevallen? Zomaar?'

'Inderdaad. Waar is eigenlijk, eh... Matteo, toch?'

'In de haven van Althagen, gerookte vis kopen. Hij komt zo weer terug.' Nu ging ze toch rechtop zitten. Voorzichtig. Gelukkig bleven de vloer en het plafond op hun plek. Alleen had ze een vreemd flauw gevoel in haar maag. Lian keek haar met een kennersoog aan en drukte haar een half droog broodje in de hand. 'Eet maar. Dat helpt.'

Ze kauwde langzaam en merkte dat hij gelijk had.

'Luister,' zei hij. 'Ik weet dat het me normaal gesproken niet aangaat, maar als medisch professional wel. Ben je zwanger?'

Franzi lachte en schudde haar hoofd. 'Nee, zeker niet. Ik heb vast te weinig gedronken. En zoveel zon ben ik ook nog niet gewend.'

Maar ineens drong er iets tot haar door. Ze staarde Lian verbaasd aan en begon koortsachtig te rekenen. Ze had de pil geslikt. Natuurlijk slikte ze die. Ze had pas drie jaar een relatie met Matteo, en in die tijd waren ze drie keer naar een andere plek verhuisd. Bovendien hadden ze vorig jaar het café opgericht. Het onderwerp kinderen was niet eens ter sprake gekomen. Ergens helemaal achter in haar brein was ze zich er wel van bewust dat ze op haar zevenendertigste niet lang meer kon wachten, maar verder had ze er niet over nagedacht. Omdat ze niet wist wat ze in dit opzicht wilde. En of ze er geschikt voor was. Na alles wat er gebeurd was.

Maar ze had het de laatste tijd erg druk gehad. Het café klaar-
maken voor de lente, en daarbij de tuin, al het papierwerk, nieuwe recepten uitproberen. Was ze misschien een keertje slordig geweest? En trouwens, honderd procent veilig was het nooit...

‘Je weet het niet zeker,’ constateerde Lian.

‘Ben je altijd zo direct?’ vroeg ze verward.

‘Dat moet wel in mijn werk.’ Maar hij klonk begripvol. ‘Duidelijkheid is altijd het beste. Zoek het uit.’

‘Wat moet ze uitzoeken?’ Matteo stond in de deuropening met een grote kist gerookte vis in zijn handen. Het tochtte, want hij had de voordeur open laten staan. Franzi rook de intense geur, sloeg haar hand voor haar mond en vluchtte de badkamer in.

‘Wat is hier aan de hand?’ hoorde ze Matteo vragen voordat ze de deur dichtsloeg.

Een poosje later voelde ze zich net zo bleek als de spiegel aantoonde. Was ze het echt? Kon er binnen een paar ogenblikken zoveel veranderen?

De geschrokken ernst in haar gezichtsuitdrukking paste totaal niet bij haar verwarde haardos. Ze had altijd al blonde krullen gewild, net als Luna. Maar ze had steil, heel gemiddeld bruin, altijd weerbarstig haar. Franzi droeg het in een schouderlange bob met laagjes en had er een gewoonte van gemaakt om het op zijn minst met een paar touwtjes met houten kralen op te fleuren. Ze was nu eenmaal niet Luna.

Ze kamde haar haar, spetterde koud water in haar gezicht tot ze zich weer enigszins mens voelde, en haalde diep adem.

Wat had Lian gezegd? Duidelijkheid is altijd het best.

Ze liep resoluut het café weer in. Lian dronk buiten zijn koffie. Binnen maakte Matteo de kist schoon. Hij had de vis waarschijnlijk al in de koelkast gelegd. Hoewel ze zich daarnet zo slecht voelde, had Franzi er nu plotseling trek in.

Matteo kwam naar haar toe en nam haar in zijn armen. 'Wat is er met je? Die jongen, Lian, zei dat je duizelig was geworden.'

'Ja. Hij is nu de verpleger bij Hella. Hij heeft me meteen weer opgelapt. Maak je geen zorgen.'

'Goed dat hij er was, maar wat was er aan de hand? Je hebt vast te veel gewerkt, ik wist het! Hier, ga zitten.' Hij duwde haar op een stoel. 'Wil je water? Of liever thee?'

Lian was dus discreet. Wat aardig. Maar ook jammer. Nu moest ze het zelf aan Matteo vertellen, hoewel de mogelijkheid amper nog tot haar was doorgedrongen.

En toch wist Franzi ineens zeker dat Lian gelijk had. Vandaar die vreemde euforie die ochtend. Wat nou lente!

Binnenkort zouden ze zelf zoiets als een nest moeten bouwen. Zoals de pimpelmees in het kopje. Ze begon ineens hysterisch te lachen.

'Franzi?' Matteo keek haar verbijsterd en bezorgd aan.

Ze vermande zich, stond op en strekte haar hand uit naar de zijne. 'Het gaat goed met me. Ik ga zo een kopje kruidentheet voor mezelf maken. Laten we eerst even een frisse neus halen.' Ze trok hem mee de voortuin in, waar ze alleen waren met de narcissen en de vrolijk roze en blauwe hyacinten. 'Mooi, hè?' zei ze. 'Weet je nog, vorig jaar? Toen was dit nog een bouwplaats.'

'Een zandkuil vol verwelkte brandnetels en doornstruiken. Ja.' Hij keek tevreden om zich heen en kustte haar toen. 'Ik hoop dat het dit jaar al wat minder zwaar wordt. Vooral voor jou. We moeten beter voor je zorgen!'

'Dat is het niet.' Ze leunde even tegen hem aan en keek toen naar hem op. 'Matteo, het... het zou kunnen dat ik zwanger ben.'

2

‘En? En? Is er al iets te zien?’ vroeg Matteo voor de derde keer in één minuut. Ze zaten aan de tafel in de eetkamer en staarden naar de zwangerschapstest. Ondanks haar eigen spanning moest Franzi lachen.

‘Er staat *viijf minuten wachten*, Matteo. Je hebt het me zelf voor-gelezen!’ Maar ze was blij met het vreugdevolle ongeduld in zijn ogen. Hij had er geen moment twijfel over laten bestaan hoe hij zich voelde.

Zelf was ze er niet zo zeker van. Dat besepte ze toen ze merkte dat ze haar linkerhand om een van de boorden van de boot tegen de muur had geklemd. De boot was voor haar allang een soort symbool geworden dat alles goed ging in haar leven. Zolang hij trots zijn zeil in de wind hield en rechtop voer, zou ze alles onder controle hebben. En het kalmeerde haar altijd om hout aan te raken.

‘Kijk!’

Franzi had niet eens gemerkt dat ze haar ogen had gesloten, maar schrok op bij Matteo’s uitroep.

Twee streepjes.

De rest van de dag liep Matteo letterlijk te dansen. De struik kreeg er nog een kopje bij, want dat was door alle beweging van zijn dienblad gevlogen. Gelukkig een van de oude.

‘Scherven brengen geluk,’ zei hij opgewekt. ‘Maar dat hebben we al!’

Franzi bond het kapotte kopje met een lichtgroen lint aan een tak en probeerde haar gevoelens te begrijpen.

‘Jij bent toch ook blij, of niet?’ had Matteo angstig gevraagd, waarbij hij haar onderzoekend had aangekeken. ‘We kunnen het! Ik ben er toch bij.’

‘Natuurlijk ben ik blij!’ Franzi had hem stevig omhelsd. En het was ook echt zo. Een paar dagen geleden had ze zelfs niet eens aan een zwangerschap gedacht, maar het was goed dat de beslissing haar nu uit handen was genomen. Anders zou ze de vraag over wel of geen kinderen hebben verdrongen tot het te laat zou zijn geweest. Nu borrelde er vreugde in haar op alsof er een kurk was getrokken. Maar ook twijfels. ‘Ik ben superblij! Ik ben alleen bang dat het... dat ons gezin later... dat alles net zo’n puinhoop wordt als...’

‘Zoals bij jouw familie?’ maakte hij de zin voor haar af. ‘O, Franzi. We hebben een eigen, nieuwe familie. Dat is niet ons verhaal!’

‘Niet het onze. Maar wel het mijne. Misschien heeft dat op de een of andere manier invloed. Misschien weet ik niet hoe ik het goed kan doen.’

‘Wie weet dat nou? Dat weet niemand. Je kunt het alleen zo goed mogelijk doen, naar eer en geweten.’ Hij legde zijn handen op haar schouders en keek haar indringend aan. ‘Wij tweeën hebben al zoveel bereikt. Wij zijn het perfecte team. Het wordt geweldig, je zult het zien.’

‘Oké.’ Ze glimlachte naar hem. Ja, met hem zou ze alles aankunnen! Sinds ze in Wismar in het restaurant De Aalscholver hadden samengewerkt en tijdens het serveren van broodjes haring en vissoljanka op elkaar verliefd waren geworden, had ze zich nooit meer ergens mee alleen gevoeld.

Behalve met de constante, vage, verontrustende angst dat alles van het ene op het andere moment kon veranderen en dat behalve Matteo’s liefde niets zeker was.

Ze gaf het net opgehangen kopje een duwtje om te zien of het lint stevig genoeg was.

Daarbij moest ze ineens aan Lian denken, en daarna aan Hella.

Hella! Ze zou Hella’s moederlijke advies inwinnen. Haar eigen moeder zou in dit geval geen hulp zijn. Wat Franzi precies aan

Hella wilde vragen, wist ze nog niet. Ze wist alleen dat iemand haar moest helpen de chaos binnen in haar te ordenen.

‘Matteo heeft gelijk. Het gaat ons lukken,’ zei ze zacht en ze legde een hand op haar vlakke buik. Zou Matteo’s kind donkere krullen hebben, die hij had geërfd van zijn Italiaanse moeder? Of Franzi’s ogen, waarvan haar vader de kleur had omschreven als ‘schemerblauw’ – dat herinnerde ze zich nog heel goed – en die Matteo ‘blauwe-uurtje-ogen’ noemde? Hij beweerde dat ze er meer mee kon zien dan anderen. Franzi wenste dat dat inderdaad zo was en dat ze de toekomst kon zien. Maar ze hield wel van het blauwe uurtje, het moment tussen dag en nacht, wanneer de lucht kristalhelder en mysterieus tegelijk was, het land verwachtingsvol stil en de lucht mild was.

Ze was het liefst meteen naar Hella gereden, maar die zou nu nog een middagdutje doen. Het was vandaag rustig in het café. De oude heren die elke dag aan hun stamtafel in de hoek zaten te kaarten waren al weg. Matteo was nog in de keuken bezig. Zelfs het gekletter van de pannen klonk vrolijker dan anders. Om haar zenuwen te kalmeren, begon Franzi aan iets wat ze al heel lang van plan was. Ze ging aan een van de tafels zitten en begon de eenvoudige, op zandkleurig karton geplakte menukaarten aan de rand te versieren. De decoratie moest passen bij het nieuwe servies en het muurontwerp, daarom lijmden ze van dunne takjes bomen op de onderste hoeken. Kleine kiezelsteentjes stelden bladeren voor en in de boomtoppen plakten ze her en der vogeltjes van elzenproppen. Tijdens het werk werd ze rustiger vanbinnen. Tussendoor keek Matteo over haar schouder.

‘Prachtig. Dat past perfect!’ zei hij en hij kustte haar op haar hoofd.

Franzi was zelf verbaasd hoe mooi het eruitzag. Ze maakte een foto en stuurde die naar Nele.

Wat een geweldige idee, ik kreeg meteen een ingeving voor desertschaaltjes! schreef Nele terug.

Toch was Franzi onrustig. Het geknutsel met de takjes triggerde iets in haar, alleen kon ze zo gauw niet bedenken wat. Deze

bomen zagen er anders uit dan die op de kopjes van Nele. Ze kwamen haar vreemd bekend voor. Ze deden haar qua vorm denken aan...

‘Franzi? Kun je alsjeblieft even de telefoon opnemen?’ riep Matteo vanuit de keuken. ‘Anders laat ik hier iets aanbranden.’

Ze had het gerinkel helemaal niet gehoord. Ze sprong haastig op, nam de telefoon op en noteerde de reservering van de klant aan de andere kant van de lijn. Daarna hielp ze Matteo met de pannen. Toen ze vervolgens weer bij de tafel kwam en op haar werk neerkeek, realiseerde ze zich welke bomen ze onbewust had nagmaakt.

Het waren de beuken in het Spookbos.

Het was dertig jaar geleden dat ze er voor het laatst was geweest. Dertig jaar sinds ze er op die warme, vroeg zomerse dag onder de bomen had gestaan en hulpeloos naar de hoge, machtige wezens had opgekeken. Ze had niet kunnen bevatten wat het betekende dat haar zus en vader niet zouden terugkomen en dat haar wereldje uit elkaar viel. Normaal ritselden de bomen in de wind, maar op die dag zwegen ook zij, alsof ze niets konden bedenken. Alsof het bos zelf zijn adem inhield. Ver beneden waren zelfs de golven gestopt met tegen de kliffen beuken. Het was als een verlamming die alles in haar greep hield.

Nu zag ze het weer zo duidelijk voor zich alsof er geen tientallen jaren tussen lagen. Alleen al bij de gedachte eraan voelde Franzi zich weer een beetje misselijk. Ze legde de menukaarten op de bar om te drogen en schoof haastig haar gereedschap in een doos.

In de keuken deed ze een paar stukken taart in een kartonnen doos.

‘Als je me nu niet nodig hebt, ga ik even naar Hella en Quentin om hun iets voor bij de koffie te brengen. Daar zijn ze altijd zo blij mee en ik heb wat frisse lucht nodig,’ zei ze tegen Matteo.

Hij nam haar even in zijn armen. ‘Natuurlijk, doe dat. Het zal je goeddoen. Doe ze de groeten van me.’